

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4401/2020
20.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Зора Бјекић, адвокат у ..., против туженог Д.О.О. „ЕУРО ГАС“ трговинско предузеће Суботица, кога заступа Михајло Кораћ, адвокат у ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж 4995/20 од 10.06.2020. године, у седници већа одржаној 20.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж 4995/20 од 10.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду број П 313/2019 од 13.11.2019. године је усвојен тужбени захтев тужилаца, па је обавезан тужени да им исплати износ од 8.805.727,80 динара и то са законском затезном каматом на износ од 3.206.904,85 динара почев од 30.09.2019. године, па до исплате, те да им на име трошкова парничног поступка исплати износ од 635.829,28 динара.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом број Гж 4995/20 од 10.06.2020. године одбио жалбу туженог и потврдио пресуду Вишег суда у Новом Саду број П 313/2019 од 13.11.2019. године. Одбио је захтев парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете од стране другостепеног суда тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/2011, 55/2014, 87/2018, 18/2020), па је оценио да је ревизија туженог дозвољена, али да није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању, правни претходник тужилаца, ВВ је у својству предузетника бензинске станице „...“ закључио са туженим 24.06.2005. године, Уговор о пословно-техничкој сарадњи у домену изградње продајног постројења за аутогас, набавке и продаје аутогаса за период од 5 година. Тужени се обавезао да сопственим средствима финансира све радове изградње ауто-гас пумпе која ће бити лоцирана на постојећој БС „...“. Уговорено је да ће БС „...“ имати право на 13,76% од велопродајне цене продајног гаса, без ПДВ-а, на тој станици. Уговорном одредбом је предвиђено да уколико за време трајања уговора дође до ситуације да је неопходно кориговати поједине елементе уговора да ће се то учинити закључењем анекса уговора, али под условом да обе уговорне стране искажу сагласност по конкретном питању. Тужени је испоручивао гас правном претходнику тужилаца све до 23.10.2008. године (последња испорука). За време трајања уговора тужени је испостављао рачуне-отпремнице по којима није примењена уговорена маржа-рабат од 13,76% већ маржа од 10,75% или 10% или 12%, а на појединим рачунима маржа није ни исказана. Због тога је ВВ више пута иницирао састанке са туженим на којима је указивао да се уговорне одредбе не поштују и да је он у претплати јер је редовно плаћао испостављене рачуне. Анекс уговора о пословно-техничкој сарадњи никада није закључен, јер се никада нису усагласили.

Бензинска станица „...“ предузетника ВВ је 06.08.2009. године донела Одлуку о промени правне форме предузетника у друштво са ограниченом одговорношћу д.о.о. БС „...“ .... Та одлука је спроведена код АПР-а 19.08.2009. године.

Из пословног односа уговорних страна је проистекао спор који је вођен пред Привредним судом у Новом Саду по тужби овде туженог од 17.11.2008. године у којем је ВВ 12.04.2012. године, поднео противтужбу која је издвојена и о којој се расправља у овој парници. Та парница је окончана пресудом Привредног суда у Новом Саду број П 209/15 од 23.12.2015. године којом је тужени ВВ обавезан да тужиоцу „Еуро Гас“ д.о.о. Суботица, исплати износ од 1.652.255,79 динара са законском затезном каматом почев од 02.12.2015. године па до исплате, износ од 1.911.851,63 динара на име обрачунате законске затезне камате, као и износ од 490.979,22 динара на име трошкова поступка. Ова пресуда је потврђена пресудом Привредног апелационог суда број Пж 1082/16 од 12.05.2016. године. Предмет те парнице је била наплата рачуна-отпремница из 2008. године.

Разлика између уговорене марже-рабата од 13,76% и маржи које су исказане на фактурама које је тужени испостављао за период пословне сарадње (без фактура које су биле предмет захтева пред Привредним судом) са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединачног рачуна до дана вештачења 30.09.2019. године износи 8.805.727,80 динара, а од тога 3.206.904,85 динара на име главног дуга, а 5.598.822,95 динара на име затезне камате.

На основу овако утврђених чињеница нижестепени судови су применом правила о стеченом без основа прописаним чланом 210. Закона о облигационим односима обавезали туженог да плати тужиоцима износ разлике која је настала исплатом коју је њихов правни претходник вршио по маржама исказаним у фактурама и марже која је била уговорена Уговором о пословно-техничкој сарадњи јер је

вештачањем утврђено да је туженом исплатио више 3.206.904,85 динара. Камата обрачуната од доспећа сваког појединачног потраживања до 30.09.2019. године (дан вештачења) износи 5.598.822,95 динара, па је обавезао туженог да тужиоцима исплати укупан износ од 8.805.727,80 динара, с тим што је на главницу досуђена камата од 30.09.2019. године па до исплате на основу члана 277. ЗОО.

Врховни касациони суд је оценио да су нижестепени судови правилном применом материјалног права обавезали туженог на исплату дуга.

Ревидент је током поступка, а своје наводе понавља и у ревизији, оспоравао правилност примене материјалног права наводећи да тужиоци нису активно легитимисани у овој парници, зато што је 19.08.2009. године решењем АПР-а промењена правна форма Бензинске станице-самопослуживање „...“, ВВ, предузетника из ... у д.о.о. БС „...“ ..., те да је само д.о.о. Бензинска станица „...“ из ... активно легитимисан да поставља тужбени захтев који се односи на разлику трговачке марже, односно да то право није имао ни сада покојни ВВ, као физичко лице те ни тужиоци као његови правни следбеници.

Врховни касациони суд не прихвата правно становиште изнето у ревизији. Правилно су нижестепени судови ценили да је Уговор о пословно-техничкој сарадњи закључен 2005. године између туженог и БС-самопослуживање „...“, ВВ као предузетника, да је пословни однос трајао до 2008. године из ког периода потиче и овај дуг, као што је потицало и потраживање које је тужени имао ВВ и остварио га у правноснажно окончаној парници пред Привредним судом у Новом Саду. Неосновано ревидент сматра да је сада покојни ВВ у парници пред Привредним судом у Новом Саду био пасивно легитимисан и стога ваљано обавезан правноснажном пресудом да исплати неисплаћене рачуне-фактуре из истог правног односа, а да у овој парници која је као противтужба издвојена у посебан предмет нема активну легитимацију, односно да је немају његови правни следбеници. Ради се о истом периоду пословања, по истом Уговору о пословно-техничкој сарадњи закљученом 2005. године. Чињеница што је дошло до промене правне форме, па је БС-самопослуживање „...“, ВВ предузетник, регистрован као д.о.о. БС „...“ ... као ни правило прописано чланом 92. сада важећег Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“, број 36/2011, 99/2011, 83/2014, 5/2015, 44/2018, 95/2018 и 91/2019) не утичу на активну легитимацију тужилаца као правних следбеника сада покојног предузетника ВВ, као што су то правилно закључили и нижестепени судови. Осим тога БС-самопослуживање „...“, предузетника ВВ је брисана из АПР (2009) пре ступања на снагу садашњег Закона о привредним друштвима (2011) у време када је у примени био Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“, број 125/2004) чијом је одредбом члана 49. прописано да предузетник одговара за све обавезе из обављања делатности целокупном имовином.

Ревидент указује и на члан 211. ЗОО којим је прописано да ко изврши исплату знајући да није дужан платити, нема права да захтева враћање изузев ако је задржао право да тражи враћање или ако је платио да би избегао принуду. Првостепени суд се образложио изјаснио да нема места примени овога члана, јер је утврђено да је правни претходник тужилаца током трајања пословне сарадње када је приметио да тужени на

- 4 -

рачунима исказује маржу мању од оне која ја уговорена, одмах позвао туженог, иницирао је са њим састанке (којих је и било неколико) да је правни претходник тужилаца указивао да се уговор не поштује, тражио је од туженог да се то исправи, указивао је да је у претплати према туженом јер је плаћао рачуне у којима је била исказана маржа-рабат мањи од оног који је уговорен, на састанцима је разговарано и томе да правни претходник тужилаца задржи опрему коју је тужени уградио, да пристане на смањену маржу, али до договора није дошло, те је правилан закључак првостепеног суда да иако је правни претходник тужилаца плаћао рачуне на којима маржа није исказана онако како је уговорено, од самог почетка задржавао право да тражи враћање. Како није дошло до договора, правни претходник тужилаца је престао да исплаћује рачуне-фактуре, а тужени је поднео предлог за извршење из којег је настала парница пред Привредним судом која је правноснажно окончана и из које је проистекла и ова парница.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у питање правилност пресуђења нижестепених судова, ревизија туженог је оцењена као неоснована, па је одлучено као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић